

ESPERESI JELENTÉS 2022.

Tiszaladány, Egyházmegyei Közgyűlés- 2022. június 11.

Nagytisztelű Egyházmegyei Közgyűlés! Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Bev. Esperesi jelentésemet azzal a jól ismert igével kezdem, amelynek áldott valóságát egyházmegyénk életében, személyes életünkben, szolgálatunkban Isten iránti hálaadással tapasztalhattuk, tapasztalhatjuk meg. A 23. zsoltár 1. versében ezt olvassuk: "Az Úr az én pásztorem nem szűkölködöm." Az Élő Isten személyes életünket, gyülekezeteinket megőrző, oltalmazó, vezető kegyelméért adunk hálát ezen a helyen is.

Jelentésem alapját az egyházlátogatási jegyzőkönyvek, előadói jelentések, személyes találkozások, megtapasztalások, valamint anyaszentegyházunk, gyülekezeteink, lelkipásztoraink iránt érzett féltő szeretet együttesen adják.

Itt szeretném megköszöni, szakelőadó testvéreimnek, hogy jelentéseiket időben, ékesen és szép rendben elkészítették.

Először is testvéreim nézzünk mögé azoknak a népmozgalmi adatoknak melyeket a gyülekezeteink elmúlt, 2021-es esztendejéről szolgáltatott az egyházközségek. Ezeket az adatokat összevettem a 2016-os adatszolgáltatással. Így az elmúlt esztendők népmozgalmi tendenciáival szeretném kezdeni esperesi jelentésemet. Összefoglaló néven a statisztika sok mindent megmutat és segít bennünket abban is, hogy a jövőt illetően előremutató koncepciót vázoljunk fel, missziói lelkülettel, hiszen sokszor fájdalmasan drasztikusan, gyorsan érik el közösségeinket rajtuk kívül álló okok miatt is a negatív társadalmi folyamatok.

Nézzük tehát a népmozgalmi adatokat az elmúlt évek összehasonlításában:

Keresztelés: 2016-ban 469 keresztelés volt gyülekezeteinkben, míg 2021-ben 472. 2016 és 2019 között azt láthatjuk, hogy a keresztelések száma 450 gyermek körül mozgott. 2020-ban egy drasztikus negatív változás történt, az ismert ok a járványhelyzet miatt, amikor hosszabb időszakra kellett szüneteltetni istentiszteleti alkalmainkat.

2020-ban az előző évek átlagához viszonyítva mintegy 40%-kal csökkent a keresztelések száma. Viszont ahogyan említettem is 2021-ben már 472 keresztelésünk volt. Tapasztalhattuk, hogy a családok a járványhelyzet miatt

2021-ben kereszteltették meg a gyermekeiket. Ez is az egyik oka lehet annak, hogy csak 2020 volt mélypont, tavaly már az előző évek átlag számához igazodott a keresztelések száma. **Viszont ha 2020, 2021 átlagát nézzük, akkor 2016-2019 átlagával összehasonlítva mintegy 20 százalékos csökkenést látunk.**

A 2021-es esztendőben gyülekezetekre lebontva a keresztség sákramentumának kiszolgáltatását: **12 gyülekezetünkben egyetlen** keresztelés sem volt. **5 vagy attól kevesebb** gyermeket **36** gyülekezetben kereszteltek meg. Ez a két gyülekezeti csoport tehát, ahol 5 fő, vagy az alatti volt a keresztelések száma, valamint ahol nem volt keresztelés, Zempléni Egyházmegyénk gyülekezeteinek **67 százaléka. 6-10 fő között 8 gyülekezetben** volt keresztelés. **10 fő felett 9 gyülekezetben és 20 fő felett 7 gyülekezetben** szolgáltatták ki a keresztség sákramentumát. Az anyakönyvi bejegyzésekben, nagy számban egyértelműen tetten érhető-**akár 30-40%-ban is**- az a tendencia már évek óta, hogy a megkeresztelt gyermekek szülei életvitelszerűen már nem az adott településen élnek, így gyermekükre a hitoktatásban a gyülekezet 7 év múlva már nem számíthat. Örülünk annak, hogy szülőfalujukhoz, anyagyülekezetükhöz ragaszkodnak a fiatal szülők. Adományaikkal segítik anyagyülekezetük életét, de sajnos nagy valószínűséggel ki kell jelentenünk a mindennapokban, a gyülekezet szolgálatában, a települések közösségének életében ezeket a családokat elveszítettük. Legközelebb egy újabb keresztelés, vagy majd a konfirmáció alkalmával találkozhatunk velük. Hatványozottan oda kell figyelniük azokra a szülőkre, családokra, a gyülekezetépítés szempontjából, akik még az adott településen élnek. Örülünk annak, hogy néhány gyülekezetünkben felnőtt keresztelés is történt, amely mögött jó reménységgel feltételezzük a valódi hitbeli elkötelezettséget. Szólnunk kell arról is, hogy egyházmegyénk gyülekezeteiben jóval az országos átlag felett részesülnek a keresztség sákramentumában a halmozottan hátrányos helyzetű, roma kisebbséghez tartozó gyermekek, nyilván azért, mert a közigazgatási megye területén belül is az országos átlag felett van a létszámarányuk. Örülünk annak, ha ilyen módon is kapcsolatba kerülnek gyülekezeteinkkel, de elmondhatjuk, hogy a szülők, keresztszülők döntő mértékben csak ritkán, alkalmasszerűen vesznek részt egyházunk anyagi terheinek hordozásában, tehát nagyon kis létszámban egyháztagjaink. De akik ott vannak gyülekezeteink közösségében, példamutatóan járnak elől a szolgálatban. A fent említett szempontok figyelembe vételével kell tehát árnyaltabban és reálisabban kezelni a megkeresztelt gyermekek számának vonatkozásában anyaszentegyházunk, gyülekezeteink életét.

Konfirmáció: Egyházmegyénkben a konfirmációi hitvallást és fogadalmat tett gyermekek létszáma **2016-ban 292 fő** volt. **2017-ben 241, 2018-ban 242, 2019-ben 270, 2020-ban 225 konfirmált gyermeket** tartunk számon. **2021-ben, az elmúlt esztendőben pedig jóval 200 fő alá esett a konfirmált fiatalok létszáma.** Az elmúlt esztendőben összesen **161-en tettek konfirmációi hitvallást, fogadalmat gyülekezeteinkben.** Ez **2020-hoz képest közel 30 százalékos csökkenés, a 2016-os adathoz képest 45 %-os csökkenés.** Tudjuk, hogy vannak olyan gyülekezetek, ahol már két évenként van konfirmáció, de akkor is elgondolkodtató a magas százalékos arány miatt, ebben a rövid időintervallumban beálló csökkenés. Itt is tetten érhető, hogy életvitelszerűen nem a településen élő, de az anyagyülekezetükhöz kötődő szülők gyermekei is részt vesznek a konfirmációi oktatásban, aminek természetesen örülünk és hálásak vagyunk érte. **2021-ben 32 gyülekezetünkben nem volt konfirmáció. Ez a zempléni gyülekezetek majdnem fele! 23 gyülekezetben 5 fő, vagy az alatti létszámú volt a konfirmandus csoport.** Ez a két gyülekezeti csoport, tehát az 5 fő, vagy az alatti létszámú konfirmandus csoport és az a gyülekezet, ahol nem volt konfirmáció **a Zempléni Egyházmegye gyülekezeteinek 75 százalékát jelenti.** Gyülekezeteink **mintegy 25 százalékában** mondhatja el azt a lelkipásztor, hogy viszonylag nagyobb létszámú, 10 fő körüli, vagy a fölötti konfirmandus létszámmal folyhat az oktatás. Hálásak vagyunk az Úr Istennek minden megkonfirmált testvérünkért, hiszen az ő életük, hitvallástételük reménység szerint záloga lehet anyaszentegyházunk jövődjének. Kövessük őket szeretetteljes figyelemmel, segítőkészen. Nem biztos, hogy messzemenő következtetést lehet ebből levonni, de elgondolkodtató, hogy a megkeresztelt gyerekek létszámához viszonyítva a konfirmált fiatalok aránya, az elmúlt esztendőben mintegy fele, 50%. Nyilván ahhoz, hogy konkrét következtetést lehessen ebből levonni, ismerni kellene a 13-14 éve gyülekezeteinkben megkeresztelt gyermekek számát. De feltehetjük a kérdéseket....Vajon minden gyermekét megkereszteltető szülőnek fontos, amire nézve fogadalmat tett, gyermekének a konfirmációja? Vagy arról van szó, hogy a szülők, akik saját anyagyülekezetükben kereszteltették meg gyermeküket a belső elvándorlás miatt egy távolabbi településre költözve, gyülekezetbe integrálódva megtalálták lelki otthonukat és ott konfirmál a gyermek? Bárcsak így lenne, ha mi már el is veszítettük őket. Viszont azért erről tudnánk, lennének konkrét információink. Ezeket a kérdéseket azért is fel kell tennünk, mivel istentiszteleti rendtartásunk konfirmációt bevezető gondolatai között szó szerint ez szerepel: a konfirmáció gyülekezeteink életének örvendetes és **létfontosságú** eseménye.

Házasságkötés: 2016-ban 131 fiatal párt eskettünk meg, 2021-ben pedig 96 -ot. A köztes években 107, 122, 104, 72 pár kérte házasságkötésére Isten áldását. 2020-ban és 2021-ben több előre lekötött házasságkötés is a járványhelyzet miatt át lett ütemezve, el lett halasztva a következő évre. Messzemenő következtetést itt a 10-20% közötti csökkenésből tehát nem szeretnék levonni. De ismerjük itt is a számok mögötti élethelyzeteket. Például azt, hogy házasságkötés előtt már élettársi kapcsolatban élnek a fiatalok életvitelszerűen valamelyik más településen távoli városban, vagy másik országban, ahová az egzisztenciájuk köti őket. A fiatalok szülei, nagyszülei még az anyagyülekezet tagjai és a fiatalok hazatérnek házasságot kötni. De csak házasságot kötni... Nagy kérdés, hogy lakóhelyükön kapcsolatot teremtenek-e a gyülekezet közösségével. Több házasságot kötött fiatal viszont külföldön keresi boldogulását, így ha esetlegesen erre igényük van hitük gyakorlásának a lehetőségei is beszűkülnek. Életkor szempontjából kitolódnak a házasságkötések, melynek az a veszélye, hogy a várt és tervezett gyermek nem születik meg a fiatal családokba. Ugyanakkor 2021-ben **33 gyülekezetünkben nem volt házasságkötés...** Már nincs fiatal, aki házasodjon, vagy az élettársi kapcsolatot választják. Gyülekezeteinkben jellemzően **5 vagy az alatti számban** voltak házasságkötések. Városi gyülekezeteinkben viszonylag magasabb a házasságkötések száma. **Vegyes házasságot kötött 51 pár, ez az egyházmegyénkben kötött házasságok 53 százaléka.** Jó lenne a gyülekezeteinkben házasságot kötött fiatalokat nyomon követni, életük alakulását figyelemmel kísérni, hogy érezzék az anyagyülekezet törődését ezzel is erősítve identitásukat, házasságukat.

Temetés: Egyházmegyénk területén az utóbbi esztendőkből a temetések száma sajnos masszívan 600 fő fölé mozdított. **2016-ban 637 főt** temettünk el. **Majd 636, 622, 687, 640 temetés volt. Tavaly 2021-ben sajnos már a 800-hoz közelített a temetések száma: 773 főt búcsúztattunk el.** Amit, szomorúan látunk, tapasztalunk, hogy hűséges gyülekezeti tagjaink is vannak egyre nagyobb számban az elhunytak között. Ha felállítanánk gyülekezeteink korfáját, a választói névjegyzékbe felvettek személyének vonatkozásában, vagyis **életkori szempontból is vizsgálnánk** névjegyzékeink összetételét, akkor látnánk igazán, hogy gyülekezeteinkben milyen kevesen vannak a középkorúak és a fiatalok. **2021-ben Egyházmegyénkben 65 százalékkal több temetés volt, mint keresztelés.** Még inkább elgondolkodtató e negatív százalékos arány, ha figyelembe vesszük azt a keresztelések alkalmával ismertetett tény, hogy a megkeresztelt gyermekek szülei közül többen már nem a településen élnek, vagy nem tartoznak aktívan a gyülekezethez.

Választói névjegyzék: 2016-ban majdnem 12 ezer fő szerepelt a névjegyzékekben, Az előző évi 2015-ös létszámhoz képest mintegy 500 fős csökkenés. 2017-ben 11.563 fő volt regisztrálva, 2018-ban viszont már 356 fővel kevesebb 11.207 fő. 2019-ben 11 ezer fő alá estünk 10.855 fő. 2020-ban közel 300 fős csökkenés, 2021-ben mintegy 200 fős csökkenés az előző évihez viszonyítva. 2021-ben a Választói Névjegyzékekbe felvettek összlétszáma: 10.363 fő. 5 év alatt összességében egyházmegyénkben 17 százalékos csökkenés. Hangsúlyozom, ez egy átlag. Van ahol nem csökkent a névjegyzékbe felvettek száma, vagy nem csökkent ilyen mértékben. Nagy többségben az egyházmegyei átlag csökkenés jellemző gyülekezeteinkre. **De sajnos vannak olyan gyülekezeti közösségeink, ahol ez a csökkenés a 2016-os létszámhoz viszonyítva 40, 50 százalékos.** Jellemzően ez tájegység specifikus. Ennek az egyházmegyénkre jellemző csökkenésnek több összetevője van, lehet. Legnagyobb mértékben az elhalálozás, hiszen hűséges, áldozatkész gyülekezeti tagjainkat veszítjük el. Sajnos negatív folyamatként kell megélnünk azt a jelenséget, amikor gyülekezeti tagjaink elköltöznek a gyermekeik, unokáik után, akik már egy másik távolabbi településen élnek. A harmadik összetevője lehet e csökkenésnek az a jogosan szigorúbb rend, hogy valóban csak azok kerüljenek be a választói névjegyzékbe, akik rendszeresen évről évre befizetik az egyházfenntartói járulékot. Önbecsapás, ha olyan személyek is benne maradnak a névjegyzékben, akik rendszertelenül, alkalmanként fizetnek be az egyházközség pénztárába. Itt is tovább árnyalhatjuk a képet. Gyülekezeteinkben tetten érhető az is, hogy a szülők, nagyszülők akár a településen él a gyermek vagy unoka, akár már nem, nevükben és helyettük is fizetik a fenntartói járulékot. Lehet, hogy erről a gyermekek unokák nem is tudnak. Félő, hiszen ez is megtapasztalásunk, hogy a hűséges szülő és nagyszülő halála kapcsán, nem egy embert veszítünk, hanem akár 3-4 főt is kihúzhatunk a választói névjegyzékből, ha az utódok nem kellőképpen elkötelezettek anyagyülekezetük iránt.

Amikor anyaszentegyházunk és ezen belül egyházmegyénk vonatkozásában, egyre inkább beszélünk a szórványosodásról, gondolkodjunk el azon, hogy a választói névjegyzékbe felvett tagok hány százaléka kapcsolódik aktívan vasárnaponként, kiemelt ünnepi alkalmakon, vagy éppen egyházi tisztségviselők választása alkalmával (presbiter, gondnok vagy adott esetben lelkipásztor választás) gyülekezeteink közösségéhez. Áttekintve az utóbbi évek egyházi tisztségviselők választásáról szóló jegyzőkönyveit, ez az arány döntő mértékben 20-30% között mozog. Több mint elgondolkodtató... Ebben a vonatkozásban elgondolkodtató az egyháztagság kérdése is...A kisebb

létszámú gyülekezeteinkben magasabb ez az arány, mivel egy kisebb közösség kevésbé polarizált, jobban össze lehet tartani, számon lehet tartani. Tudom, hogy gyülekezeteinkben egyre magasabb azon tagok aránya, akik hűséges őrállókként szolgáltak, de betegségük, miatt már nem tudnak jönni alkalmainkra. Mi még Tiszáninnen, ezen belül Zemplénben nem is panaszkodhatnánk, mert megtapasztalásom szerint az országos átlag felett vagyunk. **Ugyanakkor elgondolkodtató a törvényben előírt 10%, vagy a presbitérium létszámának minimum kétszerese egy választáson történő érvényes szavazás kritériumaként.**

Megköszönjük az Úr Istennek, hogy az elmúlt esztendőben is megtarthattuk azon gyülekezetek találkozóját ahol a választói névjegyzékbe felvettek létszáma 150 fő alatt van, ezúttal a karosi gyülekezetben. Ez a találkozó 51 gyülekezetünket érinti, Egyházmegyénk gyülekezeti közösségeinek 70 százalékát. Ebből 100 fő alatti választói névjegyzékkel 42 gyülekezetet, ez egyházmegyénk gyülekezeti közösségeinek mintegy 60 százaléka. Mindig is nagy öröm szolgálni ezen közösségekben hiszen hűségük, odaadásuk erőt ad mindnyájunknak. Egymás hite által gazdagodhatunk. Ezzel is megélve összetartozásunkat, felmutatva annak áldott valóságát. Nem vagyunk egyedül! Különösen szép gesztus ezen gyülekezetek és egyházmegyénk minden egyházközsége részéről, hogy bár nagy többségben külső, közegyházi segítségre vannak utalva, de ők maguk sem felejtkeznek el arról, hogy diakóniai lelkülettel forduljanak oda felebarátaik felé, pénzübeni és természetbeni támogatással segítsenek környezetükben, vagy közegyházunk életében. Ezzel is felmutatva az igaz egyház ismertető jegyei közül a szeretetből történő szolgálatot. Nem a vizsgált évhez tartozik, sajnos az idei esztendő megdőbentő, szomorú valósága az orosz-ukrán háború és ezen konfliktuson belül számunkra kiemelten fontos, a kárpátaljai magyar testvéreink helyzete. Szeretném megköszönni egyházmegyénk gyülekezeteinek, az egyházmegyénk területén lévő önkormányzatoknak, civil szervezeteknek azt a példamutató, sok esetben erejükön felüli gyors operatív pénzübeni, természetbeni segítséget, adományokat, melyeket akár alternatív, de leinformálható, biztonságos, nyomon követhető úton, akár anyaszentegyházunk logisztikai lehetőségeit használva nyújtottak, nyújtanak, önzetlen, hitből fakadó segítségként kárpátaljai testvéreinknek. Imádkozzunk a békéért, munkáljuk a békességet, szolgáljunk továbbra is szeretettel, szeretetből.

--Egyre inkább láthatjuk, tapasztalhatjuk a szórványosodás, lélekszámbeli fogyatkozás egyértelmű és egyre inkább erősödő jeleit, melyek kisebb létszámú közösségeinket viselik meg leginkább, de szomorúan látjuk annak

valóságát, hogy a most még önállóan, közegyházi segítség nélkül helyben lakó lelkipásztort eltartó gyülekezeteinkben is a negatív tendenciák előrevetítik annak lehetőségét, hogy néhány év múlva esetleg egyházmegyei segítséget kérnek. Jelzem, hogy egyházmegyénk gyülekezeteinek mintegy 65 százaléka részesül most már állásfenntartási támogatásban.

Nagyságrendileg mintegy 5 év alatt 10 millió forintról tavaly és tavaly előtt már 20 millió forintra nőtt az ilyen irányú támogatás. Készülnünk kell valóban missziói stratégiával, hiszen az elkövetkezendő esztendőök még nagyobb kihívásokat tartogatnak számunkra ebben a vonatkozásban is. Országos és minden felettes közegyházi szinten jogosan elvárható lenne a sokszor megcsontosodott, megmerevedett, nem a gyülekezeteket szolgáló struktúrák átalakítása, puritánabb, költségkímélőbb működtetése és akkor megtalálnánk azokat az anyagi erőforrásokat, melyek segíthetnek a most még hiányzó, de a nagy rendszerben benne lévő pénzügyi források előteremtésében, melyekkel a gyülekezetek és az ott szolgálatot teljesítő lelkipásztorok felé fordulhatunk.

--Több településünkön már nincs helyben általános iskolai oktatás, vagy csak alsó tagozattal működik az intézmény. Megtapasztalásunk, hogy a kisebb településekről a nagyobb településekre viszik gyermekeiket a szülők, már akkor is, ha még van helyben iskola. Kimondva, vagy nem, de a halmozottan hátrányos helyzetű tanulók túlsúlya miatt. Ez a fajta iskolai elvándorlás jellemző már azokra a településekre is, ahol még viszonylag magas a tanulói létszám, de a tanulók döntő többsége nehezen kezelhető, tanulási és magatartásbeli zavarokkal küzd. Lelkipásztoraink egyre több településen élnek meg úgy szolgálatukat, hogy a kötelezően választható hittan keretein belül halmozottan hátrányos helyzetű gyermekeket kell tanítani, nevelni. A gyermekek szülei sok esetben közömbösek, passzívak, nem kapcsolódnak a gyülekezet közösségéhez. Így a gyermekeknek nincs gyülekezeti háttérük. Pedagógiailag nagyon nehéz feladat az, amelyet szolgatársaink - sokszor a sikerélmény hiányával őrlődve- végeznek. Ezen a területen is nagy jelentősége lenne a lelkesztovábbképzés megújulásának, vagy inkább életre hívásának. A gyakorlati teológiai továbbképzésben szeretne ugyanis a legtöbb lelkipásztor részt venni. Ez derül ki egyértelműen az egyházlátogatási jegyzőkönyvekből. Ugyanakkor egzisztenciális kérdés is a hitoktatás lelkipásztoraink számára. Egyházmegyénk területén több olyan református oktatási intézmény is működik, melyek Egyházkerületünk fenntartásában vannak. Ezekben az intézményekben egyre nagyobb létszámban jelennek meg a környező településekről éppen az előbb ismertetett okok miatt gyülekezetünk

gyermekai. Örülnénk annak, - ahogyan erre vannak már előremutató pozitív példák, kezdeményezések - ha az érintett közösségek lelkipásztorai is tudnák tartani a kapcsolatot iskolai keretek között is gyülekezetük gyermekeivel. Ugyanakkor jó lenne, ha még hangsúlyosabban tudatosítanák a református oktatási nevelési intézményeinkben is a tanulóiban szülőikben, hogy vasárnaponként vegyenek részt anyagyülekezetükben az istentiszteleti alkalmon.

Bár sokszor negatív tendenciák között örlődünk, de mégis láthatjuk az örömeiket, hálaadásra indító tényeket, áldásokat gyülekezeteink életében. Megtapasztalhatjuk Istenünk megtartó kegyelmét. Legyen biztatás, erőforrás számunkra a feltámadott Krisztus szava melyet egy az őket körülvevő világhoz képest kis létszámú közösségnek a filadelfiai gyülekezetnek üzen a Jelenések könyve szerint:”...mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet és nem tagadtad meg az én nevemet...mivel megtartottad állhatatosságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a kísértés órájában....”Ez a mi hitünk és reménységünk. Párizs városának középkori jelmondata így hangzik latinból fordítva: ”Hánykolódik, de el nem süllyed.” Ez az igei kép is a reménységet táplálja bennünk. Vagy ...Előttünk van a csodálatos halfogás története, amikor Simon Péter szívében egyszerre van ott a hit, reménység és a reménytelenség, kicsinyhitűség...Jézus parancsára, tudniillik, hogy vessék ki hálójukat fogásra ezt mondja:”egész éjszaka fáradtunk...semmit sem fogtunk...”.Sokszor elmondjuk mi is keserűen ezt a részét a mondatnak. Fáradozunk, de nem látjuk oly mértékben az eredményt, mint ahogyan szeretnénk. ”De a Te szavadra mégis kivetem a hálójukat.” Mondja Simon Péter.

Mégis!!! Nagy súlya van ennek a rövid szónak! Egyértelműen pozitív töltete. Mégis tovább megyek, mégis megbocsátok, mégis hittel, reménységgel tovább szolgálom, mégis elszenvetem szeretettel a másik embert, mégis hirdetem szavaimmal, életemmel a Krisztusról szóló evangéliumot, mégis végzem, ahogyan- Pál apostol fogalmaz az első korinthusi levélben- a plántálás, ültetés, öntözés szolgálatát, mert tudom nekem ez adatott, de a növekedés nem az én kezemben van, hanem az Úr Isten kezében. A növekedésért én személy szerint mindent meg kell, hogy tegyek, a saját magam helyén kitartóan kell dolgoznom és imádkoznom. Mégis!!! Ezen történet lényeges és megkerülhetetlen mozzanata Simon Péter bűnbánata:”menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok Uram. ”Nagyon sokszor elfelejtkezünk egyéni és közegyházi szinten a

bűnbánattartásról. Ezt viszont nem lehet megspórolni ahhoz, hogy legyen valós előrelépés közös szolgálatunkban.

A csodálatos halfogás elhívással fejeződik be:”ne félj, ezentúl emberhalász leszel”. Nem emberi kiválóság, bölcs előrelátás, hanem Krisztus kegyelme miatt. A történet utolsó szavai a következők:”... mindent otthagya követték Őt.” Tudniillik Krisztust. Mindent Krisztus kezébe tettek le. Jelenüket, jövődjüket, egzisztenciájukat. Követték Őt... Figyelni Krisztusra, az egyház fejére és fundamentumára, bátor hittel engedelmeskedni a hitet, embert próbáló viharok között is. Ez a mi feladatunk. Mert az áldozócsütörtöki ígéret valóságában élhetünk:”... veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”Mi egy ilyen összetett és nem könnyű történelmi, egyháztörténelmi korszakban élünk itt Zemplénben. Ebben kell szolgálnunk, hitbeli reménységgel helytállnunk. Ami pedig számon kéretik rajtunk azt Pál apostol így fogalmazza meg az első korinthusi levél 4. részének első és második versében: „Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait. Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesebb bizonyuljon.”Testvéreim! Ha csak két szót visztek magatokkal ebből az esperesi jelentésből, legyen ez a két szó: **MÉGIS! HŰSÉGGEL!**

Köszönjük az Úr Istennek azt a kegyelmi időt, melyben épületek újulhattak meg, vagy éppen ennek folyamatát szemlélhetjük. Köszönjük a felelős órállók fáradozását ezen a területen is. A nagyobb és nehezebb feladat az életet megtartani vagy éppen a lelki életet újraindítani a falak között.

Szeretnék külön is köszönetet mondani lelkipásztor testvéreim hűséges helytállásáért. Különösen is azért, hogy reménységgel végzik az igaz egyház ismertetőjegyei között az első és legfontosabb szolgálatot az igehirdetést.

A feltámadásba és az örök életbe vetett élő hittel és reménységgel emlékezünk gyülekezeteinkben hűségesen szolgáló az elmúlt esztendőben elhunyt testvéreinkre, választott tisztségviselőkre, hűséges gyülekezeti tagjainkra. Emlékük legyen áldott! Hűséges szolgálatuk erősítsen bennünket is nemes harcunkban!

(Egy perces felállás!Zsolt.90:9.)

Szeretnék köszönetet mondani lelkipásztor, gondnok és presbiter testvéreimnek, gyülekezeteink tagjainak áldozatkész szolgálatukért, mellyel munkálták egyházközségük, egész anyaszentegyházunk előrehaladását, épülését, hiszen mindnyájatok élete szavakkal, cselekedetekkel történő igehirdetés. Kérem, adják át gyülekezetük/gyülekezeteik közössége felé testvéri, áldáskívánó

köszöntésemet és köszönetemet. Köszönöm minden szolgatársamnak, egyházmegyénk tisztségviselőinek segítségét, támogatását. Köszönöm családom és a megyaszói gyülekezet mellett, mögöttem állását.

A Szentháromság Egy, Örök, Igaz Isten legyen egész anyaszentegyházunk őriző pásztora.

Esperesi jelentésemhez határozati javaslatot nem kívánok előterjeszteni. Jelentésem elfogadását kérve, maradok szolgatársi tisztelettel és áldáskívánással:

Mészáros István

esperes